

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/20/2019
Identifikačné číslo spisu: 7212216928
Dátum vydania rozhodnutia: 18.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7212216928.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. Veronika Kubříková, PhD., Radlinského 20/2231, Spišská Nová Ves, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu KORLEA INVEST, a. s., Jesenského 25, Košice, IČO: 36 532 045, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Kováčom, Sládkovičova 9, Žilina, IČO: 42 219 035, proti žalovanému: Tatra banka, a. s., Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO: 00 686 930, zastúpenému 1. advokátskou kanceláriou Valko Marián & partners, s. r. o., Porubského 2, Bratislava, IČO: 35 916 192, a 2. advokátom JUDr. Tomáš Borec, Kozia 20, Bratislava, IČO: 30 816 343, o náhradu škody a ušlého zisku, vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 33Cb 83/2012, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2018, č. k. 2Cob 91/2018-2366, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému s a p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom z 9. februára 2018, č. k. 33Cb83/2012-2172 zamietol žalobu a žalovanému priznal náhradu trov v celom rozsahu.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáha voči žalovanému jednou žalobou náhrady škody a ušlého zisku v sume 71,150.469,86 eur s príslušenstvom a druhou žalobou náhrady škody a ušlého zisku v sume 50,458.530,14 eur, obe konania súd spojil na spoločné konanie, vedené pod sp. zn. 33Cb83/2012. Ku škode malo podľa žalobcu dôjsť tak, že žalovaný v rozpore so zmluvami z 26.01.2012 zablokoval všetky peňažné účty žalobcu vedené žalovaným, resp. prestal z týchto účtov realizovať včas prevody na základe príkazov žalobcu, čím si žalovaný prestal plniť svoju kľúčovú povinnosť podľa úverových zmlúv, resp. v niektorých prípadoch túto povinnosť plnil až po viacnásobnej urgencii a s omeškaním, všetko bez toho, aby voči žalobcovi urobil akýkoľvek relevantný právny úkon, napr. oznámenie o prípade neplnenia, ktorým by svoje konanie odôvodnil.

3. Nesporným medzi účastníkmi bola skutočnosť, že účastníci uzavreli dva úverové vzťahy a to zmluvu

o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. XXXX/XX v znení jej dodatkov a zmluvu o revolvingovom splátkovom úvere č. XXXX/XX z 13.12.2004, v znení dodatkov. Na základe uvedených zmlúv poskytoval žalovaný ako veriteľ žalobcovi ako dlžníkovi peňažné prostriedky, ktoré žalobca používal na zabezpečenie svojich podnikateľských aktivít na medzinárodnom trhu s elektrickou energiou. Tiež je nesporné, že tieto peňažné prostriedky boli poskytované žalobcovi tak, že žalovaný z účtov žalobcu na základe jeho žiadosti v jednotlivých prípadoch previedol príslušné platby obchodným partnerom žalobcu. Nesporné je aj to, že žalovaný najneskôr od 20. februára 2012 ukončil vykonávanie akýchkoľvek platieb z účtov žalobcu.

4. Podľa bodu 5.2. zmluvy o revolvingovom splátkovom úvere č. XXXX/XX z 20. decembra 2004 v znení jej dodatkov, poskytnutie úveru bolo podmienené splnením podmienok uvedených v tomto ustanovení pod písm. a/ až m/. Napriek množstvu listinných dôkazov žalobca nepreukázal, že by v spornom období splnil všetky dohodnuté podmienky, t. j. vznik povinnosti žalovaného poskytnúť požadované plnenie. Z konania žalovaného je dostatočne zrejmé, že sa nerozhodol v danom období upustiť od splnenia týchto podmienok zo strany žalobcu, čo zmluva umožňovala. Pokiaľ teda žalovaný neposkytol čerpanie úveru, tak neporušil žiadnu zmluvnú povinnosť. Podobné ustanovenie, ako v predchádzajúcej zmluve sú aj v zmluve o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. XXXX/XX z 21.12.2006 v znení dodatkov. V bode 5.1. zmluvy bolo splnenie podmienok stanovené iba v prípade prvého poskytnutia úveru. V tomto prípade nešlo o úverovú zmluvu, ale o tzv. nepomenovanú zmluvu podľa § 269 Obchodného zákonníka, s prvkami úverovej zmluvy, podľa ktorej žalobca nemal striktné právo na poskytnutie peňažného plnenia od žalovaného a to ani pokiaľ by boli splnené podmienky podľa bodu 5.2. zmluvy.

5. Z dohody o poskytnutí finančnej pomoci zo 7. decembra 2012 a z výpovede svedka Ing. I. W. súd ustálil, že žalobca porušil minimálne tieto zmluvné povinnosti:

5.1/ informačnú povinnosť v zmysle bodu 7.1. písm. d/ a e/ zmluvy o revolvingovom splátkovom úvere č. XXXX/XX a tiež povinnosť v zmysle bodu 8.1. písm. f/ a g/ zmluvy o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. XXXX/XX, konkrétne neoznámil žalovanému ukončenie, prípadne zmenu jeho obchodov s hodnotou nad 500.000 eur a to minimálne v 5-tich prípadoch zjavne po dobu viac ako 3 dni odkedy žalobca túto skutočnosť zistil.

5.2/ porušil svoju povinnosť v zmysle bodu 7.2. písm. c/ a d/ zmluvy o revolvingovom splátkovom úvere č. XXXX/XX a povinnosť v zmysle bodu 8.2. písm. b/, c/ a d/ zmluvy o štruktúrovanom kontokorentnom úvere č. XXXX/XX tým, že bez súhlasu žalovaného zavrel dohodu o poskytnutí finančnej pomoci 7. februára 2012, pričom o tejto skutočnosti žalovaného vôbec neinformoval. Uvedené porušenia zmluvy žalovaného oprávnil na to, aby v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami bodom 13.1. písm. i/ neposkytol žalobcovi ním požadované plnenie.

6. Obranu žalobcu, že svojou odpoveďou, ktorú zaslal do 3 dní od upozornenia odstránil možnosť neplnenia, súd vyhodnotil ako nesprávnu, lebo k zániku možnosti neplnenia by došlo iba v prípade, ak by tak žalobca urobil do 3 dní odkedy sa o porušení dozvedel, čo neurobil. Ďalej poukázal na skutočnosť, že informačná povinnosť o obchodných prípadoch nad 500.000 eur bola vo viacerých prípadoch splnená s viac ako 3-dňovým omeškaním a napokon žalobca o uzavretí dohody o poskytnutí finančnej pomoci zo 7. februára 2012 vôbec žalovaného neinformoval.

7. Ďalším dôvodom, ktorý žalovaného oprávňoval zablokovať peňažné účty žalobcu bola dohoda strán o tomto oprávnení v bode 2.12.3. zmlúv o záložnom práve k pohľadávkam z 22.12.2008 a 25.03.2011. Výplýva z nich oprávnenie žalovaného kedykoľvek zablokovať peňažné účty žalobcu do výšky zabezpečenej pohľadávky.

8. Ďalej žalobca poukazom na ich dlhodobú spoluprácu tvrdil, že nepredĺženie spolupráce napriek ubezpečeniu žalovaného spôsobilo, že žalobca nemohol pokračovať vo svojich obchodných aktivitách, čo žalobca hodnotí ako konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom. Súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožnil. Zdôvodnil to tým, že medzi účastníkmi nebola uzavretá žiadna dohoda o povinnosti žalovaného uzavrieť novú zmluvu, prípadne predĺžiť trvanie existujúcich zmlúv aj po 28.02.2012.

Uviedol, že neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, podľa ktorého by mal žalovaný povinnosť uzavrieť so žalobcom novú zmluvu. E-mail od Ing. O. takýmto záväzkom jednoznačne nie je, vyplýva z neho iba záujem žalovaného na ďalšiu spoluprácu. Zdôraznil, že žalovaný mal skutočne záujem o spoluprácu, čoho dôkazom je, že žalobcovi neskôr poslal svoj návrh na prolongáciu úverov zo 17.02.2012. Žalovaný navrhol žalobcovi predĺženie zmluvných vzťahov celkovo minimálne 3x, čo vyplýva z jeho návrhov z 11.02.2012 a z 03.06.2012, pričom žalobca tieto návrhy zmlúv zjavne neprijal. Pokiaľ žalobca neprijal návrhy žalovaného na ďalšiu spoluprácu, tak toto nie je možné vykladať v neprospech žalovaného ako konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom.

9. Za nesporné vyhodnotil to, že spolupráca účastníkov fungovala dlhodobo a viac menej pravidelne dochádzalo k jej predlžovaniu uzavretím dodatkov k zmluvám. Napriek tomu by žalobca ako zodpovedný podnikateľ mal mať zabezpečené aj náhradné riešenie zabezpečenia svojich finančných potrieb a pokiaľ neprijal návrhy žalovaného na uzavretie nových zmlúv, tak sa mal pokúsiť zabezpečiť si peňažné prostriedky prostredníctvom iných peňažných ústavov, ktorých je dostatok. Podľa výpovede Ing. I. W. by si rokovanie s inou peňažnou inštitúciou na zabezpečenie financovania žalobcu, vyžiadalo väčší časový priestor, približne 3 mesiace. Rokovania o predĺžení financovania žalobcu začínalo vždy niekedy v mesiaci november a k uzavretiu zmlúv v decembri, resp. najneskôr začiatkom januára ďalšieho roka. Vychádzajúc z toho, že posledné zmluvné obdobie skončilo 28.02.2012 a rokovania o predĺžení spolupráce v novembri 2011 boli neúspešné, žalobca mal dostatok času pokúsiť sa dohodnúť na spolupráci s inou bankovou inštitúciou. Pokiaľ sa žalobca nepokúsil zabezpečiť si svoje financovanie prostredníctvom iného peňažného ústavu, potom ako riadny hospodár si nesplnil svoju prevenčnú povinnosť pre prípad škôd vzniknutých nezabezpečením dostatočných finančných prostriedkov potrebných na realizáciu jeho obchodnej činnosti.

10. Ďalej uviedol, že aj v prípade hypotetickej zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú žalobcovi, nemohol súd nároku vyhovieť z dôvodu, že žalobca nepreukázal dostatočne opodstatnenosť svojho nároku čo do výšky a tiež preto, lebo žalobca a žalovaný sa dohodli na obmedzení výšky nároku na náhradu škody. Na preukázanie výšky škody žalobca predložil znalecký posudok, ktorý si dal vypracovať, č. 300-17/2016 z 12.02.2016, vyhotovený spoločnosťou APELEN Valution, s. r. o. Podľa tohto znaleckého posudku má škoda z titulu ušlého zisku v roku 2012 predstavovať sumu 121,609,000,00 eur. Tento posudok súd neakceptoval z týchto dôvodov:

10.1/ zo záverov posudku vyplýva, že uvedená suma by bola v prípade neukončenia podnikania žalobcu generovaná na účet žalobcu, či na účet iného subjektu. Z takého záveru nie je zrejmé, aký konkrétny zisk by mal priamo žalobca, pretože časť peňazí mala byť uhradená na účty iných subjektov.

10.2/ Súčasťou posudku je výkaz ziskov a strát žalobcu za obdobie roka 2011, podľa ktorého bol výsledok ročného hospodárenia žalobcu za toto obdobie po zdanení v strate 71.731 eur. Pokiaľ bol žalobca vo svojom podnikaní za rok 2011 v strate, je záver posudku, podľa ktorého by mal žalobca v nasledujúcom roku 2012 zisk vo výške 121,609,000 eur absolútne neakceptovateľný.

11. Poukázal na bod 4.4.1. všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorých v prípade vzniku povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi spôsobenú škodu, nie je žalovaný povinný uhradiť ušlý zisk a ani nemajetkovú ujmu. Keďže sa strany sporu platne dohodli na zmene príslušného zákonného ustanovenia tak, že žalovaný nie je povinný nahradiť ušlý zisk, je zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku je aj z toho dôvodu neoprávnený.

12. Na námietku premlčania zo strany žalovaného súd uviedol, že predmetom sporu je ušlý zisk za rok 2012, nárok na jeho zaplatenie by sa mal podľa ust. § 397 Obchod. Zák. premlčať najneskôr koncom roku 2016. Vychádzajúc zo skutočnosti, že pôvodné konanie o tomto nároku bolo právoplatne skončené bez rozhodnutia vo veci samej 1. apríla 2016, podľa ust. § 405 ods. 2 Obchod. Zák. došlo k predĺženiu príslušnej premlčacej lehoty do 1. apríla 2017. Žaloba bola podaná na súd 30. marca 2017, teda v priebehu plynutia premlčacej lehoty.

13. Ďalšie žalobcom navrhované dôkazy neboli vykonané z dôvodu, že súd považoval zistený skutkový stav za dostatočný na vydanie tohto rozsudku. Návrh žalobcu na vypočutie svedka Ing. B. I. a svedka

Ing. V. W. nepovažoval za hospodárne, lebo rozhodnutie súdu vyplýva z obsahu písomných dohôd účastníkov a spoľahlivo zisteného skutkového stavu, ktorý by výpovede svedkov zásadne nemohli zmeniť. Súd pritom vzal pri rozhodovaní do úvahy aj písomné stanovisko Ing. B. I..

14. Na odvolanie žalobcu vec preskúmal Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodol rozsudkom z 28. septembra 2018, č. k. 2Cob 91/2018-2366 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Rozhodol tak s odôvodnením, že zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v odvolacom konaní posúdiť je, či boli splnené zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Podľa žalobcu žalovaný porušoval uzavreté zmluvy a prestal plniť kľúčové povinnosti podľa úverových zmlúv.

16. Ďalej uviedol, že v prípade údajnej náhrady škody v sume 24,957.872,88 eur a 758.880 eur z dôvodu nezrealizovania príkazov na úhradu záväzkov voči jeho obchodným partnerom s dátumom splatnosti 20.02.2012 nebol splnený zákonný predpoklad na náhradu škody a to vznik škody. Ak by došlo zo strany žalovaného k porušeniu záväzku realizovať príkaz na úhradu záväzkov žalobcu, jednalo by sa o nedodržanie dohodnutého finančného plnenia a nie vzniku škody. Z obsahu žaloby nie je zrejmé, akým spôsobom žalovaný porušoval uzavretie zmluvy a prestal plniť kľúčové povinnosti podľa uzavretých zmlúv.

17. Žalobou doručenou súdu 30. marca 2017 sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 50.458,14 eur s prísl. z dôvodu, že žalovaný mal porušiť povinnosť poskytnúť spoločnosti KORLEA INVEST, a. s. úverové prostriedky podľa čl. 6.1. úverovej zmluvy. V žalobe bolo uvedených viacero predpokladaných príčin, spôsobilých vznik škody, pričom je zrejmé, že ku škode mohla viesť iba jedna, žalobca však nepreukázal ktorú. Z obsahu rozsiahlej ale neurčitej žaloby odvolací súd predpokladal, že sa žalobca domáha náhrady ušlého zisku, ktorý by žalobca dosiahol, ak by žalovaný neporušil zmluvné záväzky a neporušil zásady poctivého obchodného styku. Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca presne nešpecifikoval obchodných partnerov a ani porušenia povinnosti žalovaného, a preto to nezakladá nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku. Rovnako údajné porušenie zásad poctivého obchodného styku ako aj konanie v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalovaného nezakladajú nárok žalobcu na náhradu škody vo forme ušlého zisku. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že k nezväčšeniu majetku poškodeného došlo výlučne v dôsledku škodovej udalosti zo strany žalovaného. Nevyhnutným predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia samotnej škody. Nie je možné uplatňovať náhradu škody, pokiaľ žiadna škoda neexistuje.

18. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 C.s.p. a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom. Nárok žalobcu posúdil podľa platných právnych predpisov a dospel k správne právnemu záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na náhradu škody.

19. Ak súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhované dôkazy, nešlo o odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a v dôsledku nesprávneho postupu súdu boli z nich vylúčené. Zdôraznil, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú vykonané v rámci dokazovania a ktoré nie, je vecou súdu /§ 185 ods.1 C.s.p./. Odvolací súd si preto neosvojil tvrdenie odvolateľa, že súd prvej inštancie nevykonaním všetkých navrhovaných dôkazov neúplne zistil skutkový stav.

20. V závere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v napadnutom rozhodnutí a ako vecne správny ho potvrdil.

21. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ust. § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

22. Dovolateľ z opatrnosti považuje dovolanie za prípustné aj podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. pretože jediným približujúcim sa v riešení právnej otázky rozhodnutím odvolacieho súdu je rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júna 2009, sp. zn. 3Obdo/11/2008, v ktorom dovolací súd riešil nasledovnú právnu otázku: „Obchodník v rámci podnikania celkom nesie podnikateľské riziko a nemôže sa odvolávať na to, že určitý záväzok prevzal v tiesni a za nevýhodných podmienok a že nemá možnosť zmluvu, ktorú uzavrel v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok so spätným účinkom anulovať. Predpokladá sa, že bude vo vzťahoch s inými podnikateľmi presadzovať svoj záujem, využívať možnosti, ktoré mu právna úprava poskytuje a usilovať sa o dosiahnutie najvyššieho možného zisku a zlepšenia svojej pozície na trhu. Na druhej strane obchodník nesmie prekročiť medze, ktoré vyplývajú zo zásad poctivého obchodného styku pri presadzovaní svojich záujmov, nesmie zneužívať práva, ktoré mu podľa zákona vznikli. Pôsobenie zásad poctivého obchodného styku má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanou, zlými tendenciami a praktikami v obchodovaní. O šikanovanie by išlo vtedy, ak by výkon práva zreteľne smeroval iba k zjavnému poškodeniu iných subjektov.“

23. K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. formuloval tieto právne otázky, na ktorých mal postaviť svoje rozhodnutie v prejednávanej veci odvolací súd: a/ žalovaná banka ako účastník zmluvných vzťahov so žalobcom je povinná dbať na nielen svoje oprávnené záujmy, ale aj na záujmy klienta tak, ako jej to ukladá zákon o bankách /§ 27 ods. 1 písm. c/ zák. č. 483/2001 Z.z./, b/ banka je povinná vo vzťahu ku klientovi vynaložiť potrebnú odbornú starostlivosť. Tá sa má prejavovať v jej konaní a správaní sa voči klientovi tak, že je v súlade so zásadami poctivého obchodného styku /§ 265 Obchod. Zák./,

c/ banka nemôže konať tak, že pri výkone svojich práv s cieľom minimalizovať svoje možné riziká z obchodovania s klientom, ich bezvýhradne postaví nad práva klienta a takýmto správaním /výkonom práv/ zneužije svoje právo a spôsobí klientovi škodu,

d/ osoba zneužívajúca právo porušuje svoju povinnosť stanovenú Obchodným zákonníkom nekonať v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku /§ 757 Obchod. zák./ a za takto spôsobenú škodu mimozáväzkovo /deliktuálne/ zodpovedá podľa § 373 a nasl. Obchod. zák.

24. Podľa žalobcu odvolací súd nesprávne právne posúdil splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu v intenciách podľa ustanovenia § 373 a nasl. Obchod. zák. Vo svojom právnom skúmaní sa otázkou porušenia zásad poctivého obchodného styku a konania v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalovanej vôbec nezaoberal a iba to okrajovo spomenul, bez náležitého odôvodnenia. Riešenie odvolacím súdom bolo nesprávne a nesprávnosť spočívala v tom, že súd prvej inštancie vec kvalifikoval ako žalobu podľa § 373 a nasl. Obchod. zák. z porušenia záväzkových vzťahov a na túto nesprávnu právnu kvalifikáciu zisteného skutkového stavu nadviazal odvolací súd vo svojom rozsudku. Vytýka súdu prvej inštancie a aj odvolaciemu súdu, že nepodrobili právnomu testu skutkové tvrdenia a dôkazy žalobcu, že konaním žalovanej došlo k porušeniu zásad poctivého obchodného styku a žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi.

25. Výslovil názor, že táto otázka mala byť správne riešená tak, že právne vzťahy mal súd posúdiť v zmysle ust. § 27 ods. 1 písm. c/ zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 265 Obchod. zák., § 757 Obchod. zák. a až následne tieto vzťahy subsumovať podľa § 373 a nasl. Obchod. zák. Tvrdí, že bez použitia tejto právnej „nadstavby“ oba súdy neboli schopné pochopiť vzniknuté právne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným a z doteraz správne zisteného skutkového stavu vyvodiť aj iné právne závery. Ďalej uviedol, že súdy mali posúdiť otázku výkonu práva, či je alebo nie je v danom prípade výkon práva žalovanej v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Tvrdí, že takýto výkon práva zo strany žalovanej nastal už zaslaním listiny, ktorú označila ako Upozornenie o prípade neplnenia z 15. februára 2012, doručenej 16. februára 2012 /ďalej upozornenie/. Uvedeným upozornením mala si žalovaná zlepšiť svoje postavenie veriteľa, nakoľko žalobca neplnil finančné ukazovatele - kovenanty podľa zmluvných

podmienok. Žalovaná mala týmto opomenúť dodať, že predmetné ukazovatele od svojho zavedenia do zmlúv, s účinnosťou od r. 2009 nezohľadňovali realitu a ich neplnenie žalovaná nikdy žalobcovi nevytýkala. Akceptovanie úlohy plnenia kovenantov zo strany žalovanej považuje za účelové a z jej strany za zneužívanie postavenia veriteľa, na čo nebrali zreteľ oba sudy. Podľa zmluvných podmienok je síce výkonom práva, ale v konečnom dôsledku a v spojení s ďalšími okolnosťami konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi. Navyše žalobca v odpovedi na upozornenie zo 16. februára 2012 informoval žalovanú o ďalšom splnení vytykaných nedostatkov, pritom samotné upozornenie považuje za vágne, stroho opisujúce body a písmená úverových zmlúv 1 a 2 a nijako nešpecifikujúce, čo vlastne žalobcovi vytýka. Je toho názoru, že pokiaľ obe strany vo svojich obchodných zvyklostiach pokračovali skoro v celom období svojej spolupráce /skoro 8 rokov/ a tak dlhodobo akceptovali stav odlišný od ich písomných dohôd ohľadom dodržania finančných ukazovateľov - kovenantov a žalovaná následne z ničoho nič ich začne uplatňovať, bez konkrétneho zdôvodnenia, nemôže takýto nedobromyseľný postup žalovanej voči žalobcovi požívať právnu ochranu, javí sa mu to ako zneužitie práva. Tvrdí, že žalovaná opomína zavedené zvyklosti medzi účastníkmi a celkovo neformálny spôsob spolupráce. Jej konanie hodnotí ako nátlak na neho, aby uzatvoril nový úverový vzťah „výhodnejší“ pre žalovanú, nakoľko zastavením toku platieb došlo k narušeniu toku úhrad jeho obchodným partnerom, ktoré následne vyústili do ukončenia činnosti žalobcu na trhu s elektrickou energiou pre jeho platobnú neschopnosť. Inými slovami žalovaná vedela, že ak neuhradí záväzky žalobcu voči jeho obchodným partnerom v systéme EFET, spôsobí v podobe vzniku termination amounts a tak žalobcovi spôsobí škodu na majetku.

26. Tvrdí, že ak žalovaná bezdôvodne zablokovala účty žalobcovi, odmietla realizovať úhradu záväzkov žalobcu, a to minimálne vo výške zdrojov, ktoré presahovali rámec pohľadávok žalovanej a po účinnosti nariadeného predbežného opatrenia účty žalobcu neuvoľnila, aby sa mohol realizovať platobný styk, ale prostriedky naďalej zdržiavala a preukázateľne vykonávala ich započítanie, tak zodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla a ktorú žalobca vyčíslil v predloženom znaleckom posudku na sumu 121,609.000 eur. Domnieva sa, že ak by aj žalovanej vzniklo právo blokovat' účty žalobcu, vždy mala žalovaná svoje práva realizovať takým spôsobom, aby v dôsledku ich výkonu nevznikla škoda na majetku žalobcovi. Žalovaná ako banka musí pri svojich správaniach sa voči klientom dbať a postupovať s ohľadom na odbornú starostlivosť. Motívom konania žalovanej nebola podľa žalobcu snaha o ďalšiu spoluprácu, ale výlučne jej vlastné záujmy, čo preukázalo množstvo neštandardných krokov žalovanej najmä ukončenie akejkoľvek komunikácie po 20.02.2012, nerešpektovanie predbežného opatrenia súdu, ukončenie spolupráce na podklade upozornenia, ktoré vyznieva skôr ako zámienka, než skutočný dôvod, absencia formálneho záverečného zúčtovania-vysporiadania po ukončení zmluvnej spolupráce, absencia akejkoľvek snahy žalovanej minimalizovať dopady krokov na žalobcu - osobitne v striktnom systéme EFET, absencia akéhokoľvek pokusu o riešenie údajného zlého stavu žalobcu za súčinnosti banky a jej odboru work out, postup v rozpore s dohodou s EXIMBANKOU, atď. Domnieva sa, že nebyť uvedeného postupu žalovanej, nevznikla by mu škoda a nedostal by sa ani do úpadku. Žalovaná banka týmto zneužila svoje právo na úkor žalobcu a tým porušila svoju povinnosť stanovenú v § 265 Obchod. zák. - nekonať v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku /§ 757 obchod. zák./ a za takto spôsobenú škodu mimozáväzkovo zodpovedá podľa § 373 a nasl. Obchod. zák.

27. Prípustnosť dovolania žalobcu vyvodil aj z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. vyslovil názor, že odvolací súd nedal odpovede na všetky nastolené zásadné právne otázky v odvolaní, ako aj celom konaní a jeho rozhodnutie sa javí v časti odôvodnenia ako arbitrárne. Predovšetkým podľa žalobcu súd prvej inštancie a ani odvolací súd nedali odpovede na právne argumenty uvedené v žalobe z 13.06.2012, kde podrobne rozobral právnu kvalifikáciu protiprávneho konania žalovanej práve z pohľadu porušovania zásad poctivého obchodného styku a dobrých mravov. Z toho dôvodu napadnutý rozsudok hodnotí ako nepreskúmateľný, lebo neobsahuje postačujúce vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pritom sa nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu z pohľadu výkonu práv žalovanej v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku /§ 265 Obchod. zák./ a z toho vyplývajúceho vzniku škody na strane žalobcu, ktoré žalobca argumentoval vo svojich podaniach ako príčinu vzniku škody. Výtkol súdu, že v rozhodnutí neodkázal na žiadnu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, alebo právoplatne skončenú vec pred najvyšším súdom. Tvrdí, že bolo jeho

povinnosťou minimálne poukázať na už iné existujúce rozhodnutia v identických právnych veciach, ktoré vychádzajú z totožných právnych názorov, aké zaujal odvolací súd, alebo uviesť, že takéto rozhodnutia s takýmito nastolenými právnymi otázkami neexistujú v ustálenej rozhodovacej praxi. Keďže tak odvolací súd neurobil dovolateľ je toho názoru, že odvolací súd tým porušil princíp právnej istoty a jeho rozsudok vykazuje znaky arbitrárnosti a mal mu týmto nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Podaním zo 7. januára 2019, doručeným najvyššiemu súdu e-mail 8. januára 2019, žalobca podal doplnenie dovolania, ktorým upravil právnu otázku v bode a/ takto: „Možno za obchodné zvyklosti strán sporu /ustálenú obchodnú prax/ považovať model financovania obchodov žalobcu žalovaným, ktorý tu fungoval od uzavretia úverovej zmluvy 1, 2 teda od 13.12.2004, aj pri akceptovaní finančných ukazovateľov /kovenantov/ žalobcu, resp. jeho holdingu? Ak áno a teda ide o obchodné zvyklosti strán sporu /ustálenú obchodnú prax/ medzi nimi, môže byť zásah zo strany žalovaného do týchto obchodných zvyklostí /praxe/ z dôvodov, ktoré doposiaľ bez ďalšieho akceptoval a tieto neboli do januára 2012 prekážkou financovania obchodov žalobcu, považovaný za protiprávny, šikanózný výkon práva?“

29. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Pokiaľ ide o doplnenie dovolania k nemu sa nevyjadril s odôvodnením, že doplnenie bolo odoslané do podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7. januára 2019 o 23:24 hod., teda v lehote na podanie dovolania, avšak bez podpisu oprávnenou osobou. Žalovanému nebolo doručené žiadne dodatočné doručenie doplnenia dovolania v listinnej podobe a podpísané, preto sa domnieva, že žalobca si svoju povinnosť v zmysle ust. § 125 ods. 2 C.s.p. nesplnil, čo má za následok, že na doplnenie dovolania nie je možné prihliadať.

30. K prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. uviedol, že text formulovaný pod bodom 30, písmenami a/ až d/ dovolania, ako právne otázky, neobsahujú žiadne právne otázky, sú len prostým konštatovaním žalobcu. Ich obsahom sú tvrdenia žalobcu o povinnosti banky konať vo vzťahu ku klientovi vždy s odbornou starostlivosťou, aplikujúc zásady poctivého obchodného styku, dbať na jeho oprávnené záujmy a povinnosť konať tak, aby klientovi nespôsobila škodu. Vzhľadom na uvedené žalovaný dospel k záveru, že otázky formulované žalobcom v dovolaní, nepredstavujú dovolacie otázky spĺňajúce podmienky ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. už len z dôvodu, že žiadnou otázkou nie sú a od ich vyriešenia ani nezávisí napádané rozhodnutie. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo odôvodnené skutkovými a právnymi závermi, na ktoré tieto všeobecné otázky nemali žiadny vplyv. Otázku formulovanú v doplnení dovolania, bod 30 písm. a/ považuje za špecifickú, vzťahujúcu sa výlučne k záväzkom žalobcu a žalovaného založených úverovými zmluvami, nemá všeobecnú výpovednú hodnotu využiteľnú v rozhodovacej praxi všeobecných súdov v iných konaniach.

31. Zodpovedanie tejto otázky by záviselo od viacerých, práve pre túto konkrétnu vec špecifických faktorov, ktorými sú najmä model financovania dohodnutý medzi účastníkmi, obsah príslušných úverových zmlúv, obsah konkrétnych finančných ukazovateľov určených účastníkmi ako aj spôsob hodnotenia týchto ukazovateľov a dohodnuté následky ich neplnenia. Z uvedeného dôvodu nejde o právnu otázku zásadného významu a je nepoužiteľná zo širších hľadísk, teda z hľadiska rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR. K prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p. uviedol, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, teda aplikoval tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p., čo aj výslovne v odseku č. 108 rozsudku uviedol. Tvrdenie žalobcu, že odvolací súd v rozsudku neodkázal na žiadnu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho alebo odvolacieho súdu je zavádzajúce, lebo odkázal v bode 98 na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu ČR a Ústavného súdu ČR a je aj bez právneho významu, nakoľko uvedenie ustálenej rozhodovacej praxe je v zmysle ust. § 393 ods. 2 C.s.p. iba možnou, nie však nevyhnutnou náležitosťou rozsudku odvolacieho súdu. Žalovaný považoval za potrebné zdôrazniť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý detailne zdôvodnil, že podľa zmluvy o štruktúrovanom úvere z 21.12.2006, č.

XXXX/XX žalovaný vôbec nemal povinnosť poskytnúť úpadcovi čerpanie peňažných prostriedkov a v súvislosti so zmluvou o revolvingovom splátkovom úvere z 20.12.2004, č. XXXX/XX žalobca nepredložil v konaní žiadne dôkazy, ktoré by osvedčovali splnenie podmienok stanovených zmluvou na vznik práva úpadcu na čerpanie peňažných prostriedkov. Zároveň v rozsudku jasne vymedzil viacnásobné porušenie úverových zmlúv práve úpadcom, ktoré žalovaného v zmysle týchto zmlúv výslovne oprávňovali neposkytnúť úpadcovi ním požadované čerpanie peňažných prostriedkov.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, /ďalej C.s.p./, po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený dovolateľ, bez nariadenia pojednávania /§ 443 C.s.p./ dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

33. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

34. Dovolací súd prv, než pristúpil k preskúmaniu prípustnosti dovolania žalobcu, skúmal, či je dovolanie odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp., či dovolateľ vymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

35. Dovolací súd je pri rozhodovaní o dovolaní viazaný dovolacím dôvodom tak, ako ich dovolateľ vymedzil vo svojom dovolaní /§ 440 C.s.p./. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi je úzko spätá s uplatnením dispozičného princípu, ako jedného zo základných princípov sporového konania /§ 7 C.s.p./. Pokiaľ ide o dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, dispozičný princíp je obmedzený podmienkami a obmedzeniami vyplývajúcimi z výnimočnosti /mimoriadnosti/ tohto opravného prostriedku. V tomto smere je zásadnou aj požiadavka povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní. Zmyslom povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní je, vzhľadom na náročnosť tohto procesného úkonu, vyžadujúceho právnické vzdelanie, vytvorenie procesného filtra na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečenie toho, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti, vrátane uvedenia a konkretizovania dôvodov, pre ktoré sa rozhodnutie odvolacieho súdu napáda.

36. Dovolateľ prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania právne vymedzil z viacerých dôvodov, jedným z nich je porušenie jeho práva na spravodlivý proces zo strany odvolacieho súdu. Tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, lebo neobsahuje postačujúce vysvetlenie dôvodov, pre ktoré potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a nevysporiadal sa s právnou argumentáciou žalobcu z pohľadu výkonu práv žalovanej v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a z toho vyplývajúcej náhrady škody. Navyše neodkazuje na žiadnu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

37. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

38. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú:

1/ nesprávny procesný postup súdu,

2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň

3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

39. Pod pojmom nesprávny procesný postup je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa

návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

40. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu má všetky zákonom požadované náležitosti, uvedené v § 393 C.s.p. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania, zaujal stanovisko k odvolacím námietkam a jasne a zreteľne vysvetlil, v čom považuje rozsudok súdu prvej inštancie za správny. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R2/2016, ktorá sa týka len celkom ojedinelých prípadov, keď rozhodnutie odvolacieho súdu buď vôbec neobsahuje odôvodnenie, alebo je rozporuplné a stručné tak, že z jeho obsahu nie je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodol tak, ako rozhodol, čo zjavne nie je tento prípad. Preto dovolanie žalobcu v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. nie je prípustné.

41. Žalobca v dovolaní ďalej namieta, že prípustnosť dovolania je daná aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p.

42. Podľa ustanovenia § 421 ods.1 C.s.p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

43. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ C.s.p. musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť /prípadne aj dôvodnosť/ dovolania. V zmysle ust. § 432 ods. 1 C.s.p. dovolanie možno vymedziť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a ďalej uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska ust. § 421 ods. 1 písm. a/, prípadne písm. b/ C.s.p. musí mať charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o právnu otázku, v žiadnom prípade o otázku skutkovú. Z formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotnoprávna ako aj procesnoprávna. Musí však ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, teda vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu, aj keby bola v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

44. Žalobca v dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ C.s.p. konkretizoval tieto právne otázky:

a/ žalovaná banka ako účastník zmluvných vzťahov so žalobcom je povinná dbať na nielen svoje oprávnené záujmy, ale aj na záujmy klienta tak, ako jej to ukladá zákon o bankách /§ 27 ods. 1 písm. c/ zák. č. 483/2001 Z.z./. V doplnení dovolania ju preformuloval takto: Možno za obchodné zvyklosti strán sporu /ustálenú obchodnú prax/ považovať model financovania obchodov žalobcu žalovaným, ktorý tu fungoval od uzavretia úverovej zmluvy 1, 2 teda od 13.12.2004, aj pri akceptovaní finančných ukazovateľov /kovenantov/ žalobcu, resp. jeho holdingu? Ak áno a teda ide o obchodné zvyklosti strán sporu /ustálenú obchodnú prax/ medzi nimi, môže byť zásah zo strany žalovaného do týchto obchodných zvyklostí /praxe/ z dôvodov, ktoré doposiaľ bez ďalšieho akceptoval a tieto neboli do januára 2012 prekážkou financovania obchodov žalobcu, považovaný za protiprávny, šikanózny výkon

práva?

b/ banka je povinná vo vzťahu ku klientovi vynaložiť potrebnú odbornú starostlivosť. Tá sa má prejavíť v jej konaní a správaní sa voči klientovi tak, že je v súlade so zásadami poctivého obchodného styku /§ 265 Obchod. Zák./,

c/ banka nemôže konať tak, že pri výkone svojich práv s cieľom minimalizovať svoje možné riziká z obchodovania s klientom, ich bezvýhradne postaví nad práva klienta a takýmto správaním /výkonom práv/ zneužije svoje právo a spôsobí klientovi škodu,

d/ osoba zneužívajúca právo porušuje svoju povinnosť stanovenú Obchodným zákonníkom nekonať v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku /§ 757 Obchod. zák./ a za takto spôsobenú škodu mimozáväzkovo /deliktuálne/ zodpovedá podľa § 373 a nasl. Obchod. zák.

45. Za riadne vymedzenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a v čom spočívala nesprávnosť jeho právneho posúdenia nemožno považovať otázky uvedené pod písm. a/ až d/, ktorými sú formulované povinnosti baky, stanovené zákonom, pri aplikácii, resp. výklade týchto ustanovení sa nevyskytol a ani nevyskytne aplikačný problém. Navyše dovolací súd zdôrazňuje, že nebude uvedené povinnosti poskytovateľa úverov vykladať iným spôsobom, ako sú jednoznačne stanovené zákonom. Dovolateľ použil v nastolených právnych otázkach znenie zákonných ustanovení, ktorými je súd viazaný absolútne. Uvedené ustanovenia nie sú ani nejasné a ani nezrozumiteľné a o ich jednoznačnosti niet pochyb.

46. Žalobca v dovolaní síce formálne odôvodňuje nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, z obsahu dovolania je však zrejmé, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi, ako aj s vyhodnotením zistených skutkových okolností odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Napríklad, že neposúdili konanie žalovanej podľa predstáv žalobcu. Len samotné spochybňovanie skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov súdmi, ako aj samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že vo vzťahu k posúdeniu konania žalovanej, nie je dovolanie podložené prípustnými dovolacími dôvodmi.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p. nakoľko nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

48. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná /§ 255 ods. 1 C.s.p./ a vznikol jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania, preto v zmysle § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. jej priznal náhradu trov dovolacieho konania. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

49. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.